

LBRIS

We know
books

Inga Mol cu ilustrații de Beatrijs van Deursen

EDDIE, BELLE ȘI FLO

Traducere din limba neerlandeză de Ioana-Elisabeta Ursu

**Ars Libri
Junior**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**MOL, INGA**

Eddie, Belle și Flo/Inga Mol; cu il. de Beatrijs van Deursen; trad. din lb. neerlandeză de Ioana-Elisabeta Ursu. - Costești: Ars Libri Junior, 2024
ISBN 978-606-36-2606-7

I. Deursen, Beatrijs van (il.)
II. Ursu, Ioana-Elisabeta (trad.)

087.5
821.112

Eddie, Belle en Flo

Author: Inga Mol

Illustrator: Beatrijs van Deursen

Eddie, Belle en Flo by Inga Mol & Beatrijs van Deursen

First published in Belgium and the Netherlands in 2016 by Clavis Uitgeverij, Hasselt-Amsterdam-New York.
Text and illustrations copyright © 2016 Clavis Uitgeverij, Hasselt-Amsterdam-New York.

All rights reserved.

Copyright © ARS LIBRI PROF 2024
ARS LIBRI JUNIOR este imprint al Editurii ARS LIBRI.
Toate drepturile sunt rezervate pentru ediția în limba română.

ISBN: 978-606-36-2606-7

Editor: Adina Grigore
Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma
Redactor: Albert Toma
Tehnoredactor: Cristina Ipate-Toma
Corector: Cristina Poterășoiu
Machetare și prepress: Mihai Ștefănescu

Comenzi:
Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș
Tel.: 0248 546 357; 0755 118 137
Call Center: 0318 282 293
E-mail: arslibri@yahoo.com
comenziarslibri@gmail.com
www.edituraarslibri.ro

Tipărit la Ars Libri Prof SRL

Capitolul 1

Soarele dimineții strălucea prin ferestrele sălii de clasă. Eddie Edmunsen stătea aplecat peste măsuța lui și era adâncit într-un calcul incredibil de greu. Nici măcar nu observă că soarele îi încălzea atât de plăcut spatele. Și nu observă nici faptul că o muscă zburase înăuntru, iar acum îi bâzâia insistent dând ture deasupra capului. Lui Eddie Edmunsen îi plăcea să învețe și cel mai mult își dorea să devină cel mai mare și mai cunoscut savant al lumii. Voia să studieze la universitate, pentru a deveni un al doilea domn Einstein sau, dacă acest lucru nu era posibil, măcar să devină profesorul Edmunsen.

Tocmai ce stătea el așa, cufundat în calcule, când ușa clasei se deschise larg și intră un bărbat mare și gras cu părul blond și creț. El purta o salopetă roșie, cizme de cauciuc verzi, iar într-o mână avea un geamantan enorm din nuiele. Bărbatul era atât de mare, încât nimeni nu mai vedea de el până la tabla

interactivă.

Dar Eddie nu observă nimic. Abia când primi un ghiont între coaste de la Flo, colega lui de bancă preferată, își ridică și el privirea, distras din munca sa.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el încet. Își dădu cu mâna lui cea mare o șuviță de păr șaten din ochi și o privi pe Flo râzând. „Cât de grozavă este”, se gândea el. Așa, cum era ea, cu cele două codițe de păr negru, ochelarii ei mari și rochia neagră cu guler alb.

Ea îi făcu un semn cu ochii spre tablă. Eddie îi urmări privirea și se înecă înghițindu-și saliva.

– Hâc, hâc, sughiță el.

Era exact unchiul lui, care stătea acolo în fața clasei! Unchiul Ewald, la care el deja locuia de câțiva ani. Ce căuta aici? Unchiul lui nu venea niciodată la școală. Adică absolut niciodată. Nici măcar la ședința cu părinții. „O să vin când se va face ședința cu unchii”, spunea el atunci. Flo îl bătu pe spate să îl ajute, ceea ce nu avu rezultatul sperat, căci Flo era micuță, iar Eddie era foarte mare. Dar asta nu-l opri de la a observa, printre puseuri de tuse, ce se întâmpla în clasă.

– Domniță, strigă puternic bărbatul cel mare. Domniță, opriți imediat ora!

Doamna Lieke stătea la catedră și amesteca într-o ceașcă cu cafea proaspătă. Ea spuse doar:

– Domniță?

Nimeni nu îndrăznise să o numească așa.

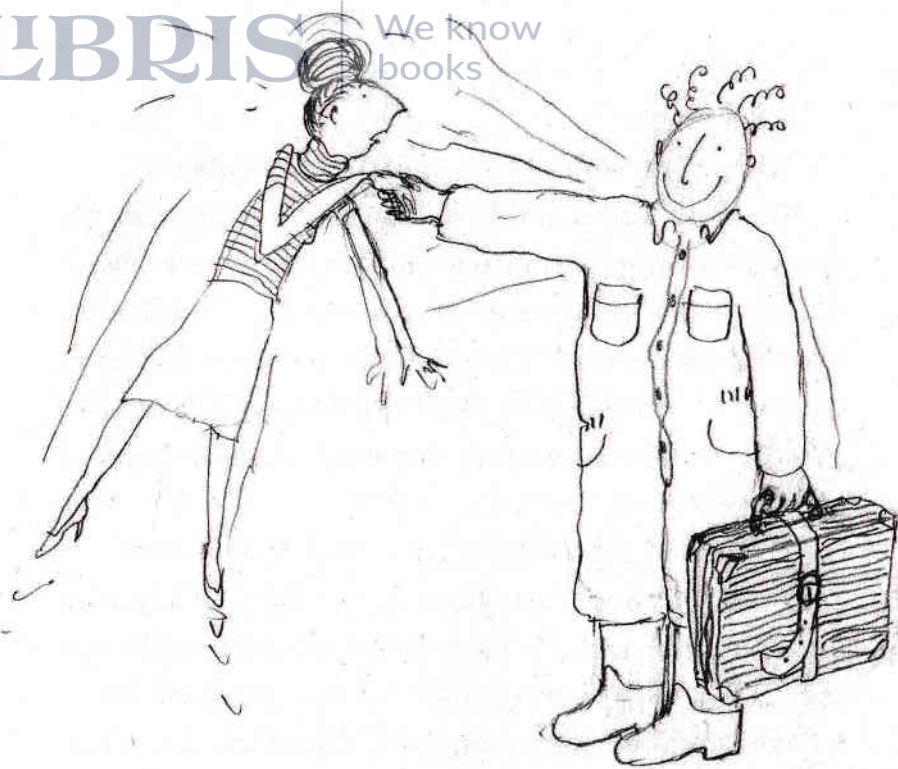
Doamna Lieke se ridică. Stătea dreaptă, ca un om de zăpadă înțepenit, în scaunul pe care, cu o mișcare scurtă, îl răsuci spre direcția intrusului. Își întoarse foarte încet capul și îl privi. Se putea vedea că fierbe de furie în interior doar după cocul mare de păr roșu.

– Iar noi cu cine avem onoarea? întrebă doamna rar și rece.

Brr! Se simțea cum clasa se tensionase. Dar nu era nimic în comparație cu ce simțea Eddie. El se făcu întâi roșu, iar apoi alb, ca mai apoi să își împingă ușor scaunul în spate pentru a se face cât mai invizibil cu putință. Ceea ce, din păcate, era imposibil, căci Eddie Edmundsen era un băiat mare. Nu aveai cum să nu-l observi așa, pur și simplu.

– Domniță, eu sunt Ewald Adriaansen, îmi pare bine să vă cunosc. Apăru o mână mare de sub mâneca salopetei.

Doamna Lieke îi întinse mâna ei subțire. Putea la fel de bine și să nu facă asta: mâna îi dispăru complet în palma unchiului Ewald, iar întregul braț îi fu scuturat sălbatic încolo și-ncoace. Când își primi în sfârșit mâna înapoi, cocul îi stătea pe-o parte, iar fața îi era roșie.

– Și cărui fapt îi datorăm onoarea vizitei dumneavoastră? întrebă ea cu o voce pițigăiată.

– Haha, răspuse unchiul Ewald tare. Am venit după Eddie!

– După Eddie? întrebă doamna. Nu e în clasa noastră. Mergeți la directorul școlii, pe hol în dreapta, a doua ușă pe stânga. Doamna Lieke se întoarse din nou la ceașca ei cu cafea. Arăta de parcă s-ar fi simțit ușurată.

– O, nu? Dar e chiar acolo, zău. Cu pașii mari

ajunse până la măsuța lui Eddie, care era chiar în fundul clasei.

Eddie încercă să se facă și mai mic. Dar bărbatul cel solid deja ajunsese lângă el; îl luă cu ambele mâini și îl ridică din scaun de parcă ar fi fost ușor ca un fulg. Îl ridică pe Eddie până la nivelul feței sale și spuse tare:

– Băiete, suntem bogați!

– Bună ziua, unchiule, spuse Eddie parcă și mai livid la față. Ăăă, asta e grozav. Dar lasă-mă jos.

Iar unchiul Ewald făcu exact contrariul. Bucuros, îl scutură din nou în aer pe Eddie.

– Băiete, n-ai înțeles încă, așa-i? Am venit să te iau! Te iau cu mine! Am câștigat la loterie. Nu trebuie să mai lucrez niciodată, iar tu nu trebuie să mai mergi la școală niciodată! Cum ți se pare asta, băiete?

Eddie scutură din cap. Of, nu! Lui nu i se părea deloc plictisitor la școală și voia pur și simplu să continue în clasa lui, să-și dea toată silința și să ajungă profesor.

Fără a mai aștepta un răspuns, unchiul Ewald se întoarse cu Eddie în brațele sale până la doamna Lieke.

– Îl iau cu mine, spuse el.

– Nu se poate să îl luați chiar așa, răspuse doamna Lieke curajos. Nu sunteți tatăl sau mama lui.

„Din fericire”, se gândi Eddie. Doamna Lieke este o femeie înțeleaptă.

– Ba se poate, spuse Ewald. Părinții lui Eddie nu s-au mai întors după ce au plecat să caute aur în America, iar de-atunci eu l-am crescut pe Eddie. Nu-i așa, băiete? întrebă unchiul Ewald.

Eddie confirmă de sus, cu o mișcare din cap, spre doamnă. Chiar așa era. Părinții lui erau adevărați aventurieri. Atât de aventurieri, încât se întreba uneori dacă era cu adevărat fiul lor. Cu trei ani în urmă, când părinții lui plecaseră spre America, Eddie preferase să rămână cu unchiul lui. Îi plăcea viața pe care o ducea cu el. Unchiul era un instalator sărac. Putea repara foarte bine instalații sanitare, dar din asta nu câștiga cine știe ce.

Erau suficienți bani pentru o mașină veche pentru Ewald și un telefon pentru Eddie, dar nu pentru echipamente sofisticate de sport sau vacanțe deosebite. Ceea ce îi convenea de minune, deoarece Eddie ura sporturile și vacanțele deosebite. Prefera să meargă în fiecare zi la școală. Eddie era cu adevărat cel mai plictisitor și cel mai cuminte băiat din toată țara. Iar el spera ca acest lucru să nu se schimbe niciodată.

– Mda, în acest caz... spuse doamna Lieke. Se aplecă și deschise un sertar de la catedră. În acest

caz, semnați aici. Puse pe birou o hârtie mare cu multe litere mici. Pe hârtie scria, cu litere pe care Eddie le înțelegea foarte bine: Învoire specială.

Doamna Lieke îi arătă cu degetul spre un spațiu mic și gol în josul foii. Luă un pix din penarul ei și i-l întinse unchiului Ewald.

– Aici, spuse ea cu buzele subțiate.

Lui Eddie nu-i venea să creadă. Unchiul său îl putea lua cu o simplă semnătură? Pe el? Cel mai bun elev din toată școala? Și tuturor li se părea acceptabil așa ceva? Se uită prin clasă. Toți copiii se uitau la el cu gura căscată. Iar Flo? Părea că se uită concentrată pe o foaie și nu-l privise nici măcar o dată!

Unchiul Ewald îl băgă acum sub brațul stâng, pentru a lua pixul în mâna dreaptă să semneze. Se aplecă și puse încet pe foaie vârful pixului.

Eddie simți cum corpul puternic al unchiului său începe să tremure.

– Ce anume trebuie să fac aici? întrebă el cu o voce înceată. O păpușă? Un copac? O căsuță?

– Aici, aici, spuse nerăbdătoare doamna Lieke. Numele dumneavoastră!

– O, da, așa deci, spuse unchiul Ewald.

Își scrisese repede numele, puse pixul lângă foaie și înșfăcă rapid geamantanul de lângă catedra unde

stătea doamna Lieke. Eddie tot nu se putea mișca. Îi dădură lacrimile când unchiul Ewald se îndreptă cu pași mari spre ieșire. Dintr-odată se opri. Cineva era în ușă. Cu mâinile și picioarele răsfirate bine. În fața unchiului Ewald se afla o fetiță foarte micuță cu ochelari și două codițe. Era Flo!

– Puneți-l jos, spuse ea. Și aruncă spre el un ghemotoc de hârtie umed, proaspăt mestecat.

Unchiul Ewald îl puse jos pe Eddie cu un zgomot puternic. Își aranjă repede hainele. Flo îl îmbrățișă.

– Poftim, spuse ea. Ia asta cu tine. Îi dădu ghiozdanul și, privindu-l cu capul lăsat într-o parte, spuse: Eddie este un nume foarte frumos.

Capitolul 2

Era una dintre cele mai călduroase zile din an. Geamurile mașinii vechi erau deschise complet.

– Trebuie să calci bine pedala în mașina asta, strigă unchiul Ewald acoperind hruitul puternic al motorului vechi. Apăsă pedala de accelerație și o luă la goană pe străduțele orașului.

Eddie se ținea bine în scaun. Era bucuros că purta centura de siguranță.

– În cincizeci de metri ați ajuns la destinație, spuse vocea de femeie a navigației.

Mașina se opri brusc, jumătate pe trotuar, în fața unei imagini cu un bărbat care stătea pe cal. Eddie se uită la clădirea în fața căreia se opriseră. Un gard, scări și un paznic. Pe acoperiș flutura un steag portocaliu.

– Am venit aici să luăm premiul și după aceea mă duci înapoi la școală? întrebă Eddie.

– Aici? Haha, nu băiete, spuse tare unchiul Ewald. Asta e bună. În palatul regelui? Hahaha! Acesta ne

așteaptă. Uită-te pur și simplu în cealaltă parte. Și nu cu răutate.

În cealaltă parte, pe o stradă lăturalnică, se găsea o altă clădire. Nouă, cu multă sticlă și pe deasupra și cu o terasă. În față erau catarge cu steaguri mari portocalii. Unchiul Ewald coborî din mașină. Eddie așteaptă. Unchiul Ewald își băgă capul înăuntru, prin fereastra deschisă. Avea un cap mare și rotund cu părul ondulat și ochi frumoși de un albastru deschis.

– Ce mai aștepți? Întrebă el.

– Să iei un bon de parcare, spuse Eddie.

– Haha, strigă unchiul Ewald. Un bon! Băietе, am câștigat milioane și milioane! Nu o să îmi bat capul acum cu un bilet de parcare. Hai, coboară odată! Îi deschise portiera nepotului său.

Eddie își puse ghiozdanul și apoi coborî din mașină. Unchiul Ewald merse puțin înaintea lui. Eddie își simți ghiozdanul vibrând. „Aha, un mesaj”, se gândi el.

– Hei. Unde ești? Doamna plânge că te-a lăsat să pleci. Eu ți-am pus telefonul în ghiozdan. Lasă-l deschis să mai pot da de tine. Salutări, FLO.

Pentru un moment, Eddie se simți mulțumit. Flo se gândea la el!

Așa voi face. Suntem peste drum de palatul regelui, să ne ridicăm premiul. Salută-i pe toți din partea mea.

Oare acum ce făceau ei în clasă? Era 10.30. Ah, da, era pauză, bineînțeles.

– Iar te holbezi la chestia aia? Azi este cea mai frumoasă zi din viața ta! Privește în jur.

Unchiul Ewald gesticulă larg.

Eddie observă că are geamantanul la el. Mergea balansându-l, de parcă ar fi fost gol. Porni repede GPS-ul, și băgă telefonul în buzunarul pantalonilor. Unchiul Ewald îl aștepta deja nerăbdător în fața ușii. Sună abia când Eddie termină de urcat și ultima treaptă.

– Cum vă numiți? Întrebă o femeie la interfon.

– Adriaansen, spuse unchiul Ewald.

Eddie observă că unchiul său strângea atât de puternic de mânerul geamantanului, încât articulațiile degetelor i se albiseră pur și simplu.